

A TÁNCOSPÁR

A Kis öbölben a tenger néha smaragdzöld, máskor meg olyan különleges kék árnyalatokban igyekezik elnyelni a nap tükörképét, amilyeneket csak a színek törvényeivel hadilábon álló, rossz festők képesek vászonra kenni. A naplemente órájáról legjobb meg sem emlékezni, hiszen ilyenkor a víz felszínét piros tintamassza árasztja el...

De hát a természet nem tiszteli az esztétikum szabályait, naponta megismétli sajátos színjátékát — és ez a játék messziről jött emberek tömegét vonzza a bájos öböl partjára.

A Kis öböl partján ormótlan, szürke sziklatömbök helyezkednek el valamilyen tektonikus erőttől kiképzett aszimmetrikus rendben, talán hogy, némileg ellensúlyozzák a káprázatos színek hatását. És az emberek többsége ezeken a rapacsos, vízmosta üregektől sebzett gromádokon keres magának helyet, hogy ülve vagy heverészve bámuljon a semmibe, hunyorgasson a tűző nap felé. Némelyek, talán a szebbek, mutatósabbak, távolabbi, a vízből kiemelkedő szirteken állnak mozdatlanul, mintha ebben a színpadi díszletben ők képviselnék a papírmásé szoborfigurákat.

Pedig valamivel feljebb végtelen hosszúra nyúlt parkosított sáv kínálja árnyékát a nap imádóinak mindhiába. A bozontos fenyők, az égbe nyúló, szárnyukat lebegtető cédrusok, az illatos délszaki bokrok és görcsös testű olajfák alatti zöld pázsit bársonyos puhasága csak néhány csontos aggastyánt és piciny gyerekeket vonzott magához.

Még feljebb ápolt sétány, szeli keresztbe az enyhén emelkedő, egyre színpadiasabb partsávot, melynek folytatásában kétoldalt sűrű erdővel szegélyezett, mélyre hatoló tisztás közepén nagy, kék mozaik-kockákkal kirakott fürdőmedence egészíti ki a természet vélt hiányosságát, hogy az is belegázolhasson a felszivattyúzott tengervízbe, aki a Kis öböl partjától valamilyen oknál fogva távol kíván maradni.

Ez még azonban nem a legmélyebb, nem a befejező színpal — egy újabb, heverőktől, kerti székektől tarkított pázsitos terület fölött, az öbölt szegélyező domb legmagasabb pontján, széles, az erdő fái közé benyomult fehér betonépület zárja le ezt a monumentális képet. A Paradiso szálló hírnevével, sok száz kitárt ablakával és ki-be ugrándozó, erkélysoraival, teljes méltóságban jelzi, hogy a kis öböl partján hemzsegő embertömeg kolosszális építményének kizárólagos árnyékában és búvőkörében él.

Mert a Paradiso fogalom. Név, mely messze országokban ismert, vállalkozás, mely mágneses erővel vonzza a napsütésben szegény, de egyebekben bővelkedő tájak embereit. Egy betonhatalmasság, mely

előtt a honi nyaralók suttogásra halkítják szavukat és tisztelettel lépdelnek el. Csupán az esthomály beállta után bátorkodnak közelebből bepillantani fényesen kivilágított belső világába.

Paradiso . . . és nincs tovább. Az utolsó színfal, a csúcs. Mögötte nagy szakadék, melynek túlsó oldalán egyszerű házak állnak, a házakban pedig egyszerű emberek laknak.

Egyszerű emberek, akik nagy ritkán összeszedik bátorságukat és a fény csábításától hajtva fölmennek a csillogó Paradiso egy nyitott erkélyére, ahol a pincérsereg nagylelkű, hallgatólagos beleegyezésével önfeledten bámulják a szokatlan pompát, a fénylő kosztümökbe öltözött zenészek muzsikájára táncoló, előkelőnek tűnő párokat.

*

A nagy színpad mögötti területen, tehát a Paradiso túloldalán, az egyszerűbb házak lakói körében elterjedt a hír: különös táncospár bukkant fel a nagy szálloda tánctermeiben. Estéknként elsőként érkeznek és az utolsókkal távoznak a teremből. Pedig nem is fiatalok, sőt . . . De nem koruk teszi őket feltűnővé, hanem a mód, ahogyan táncukat lejtik. És akik látták, elragadtatással mesélték rendkívül érdekes mozdulataikról, mutatványzámba menő lépéseikről.

A mese terjedt, az én fülembé is eljutott. Ezek nyilvánvalóan parkett-táncosok — villant fel előttem a filmekben látott szórakozóhelyek nélkülözhetetlen attrakciója. Talán éppen a Paradiso alkalmazta őket, hogy jól fizető vendégeinek ezzel is kedvében járjon. A sok mese azonban annyira fölkelletette érdeklődésemet, hogy egy este csatlakoztam a bábészkodók csoportjához és fölmentem a szálloda hosszú, belső erkélyére, ahonnan jól láthattam a színes kőkockákkal padlózott, a lámpafényt élesen visszaverő táncplatón kisló párok tömegét. A villamosított zenekarban két lenszöke hajú karcsú leány és két szakállas fiatalember játszott ritkán látott szorgalommal és a kerethez illő muzikalitással. Két gitár, egy dobkomplett, egy orgona.

Percekig bámultam a számomra szokatlan látványt, míg észbe kaptam, hogy tulajdonképpen csak az a bizonyos táncospár miatt jöttem fel a bábészkodók erkélyére, amelyet magamban már régen a szégyen és a megalázkodás galériájának kereszteltem el.

A keresett párt még ebben a kavargó, nagy tömegben sem volt nehéz felfedezni. Mert ahogy megkezdték táncukat, a többiek szabad teret nyitottak számukra, hogy zavartalanul nyújthassák valóban különös lépéseiket, hogy kedvük szerint végezzék nyaktörő forgásaikat, különleges mutatványukat.

Ezek lennének hát a szakadékon túl is híressé vált táncosok. Az erősen meredő férfi vastag keretbe foglalt szemüveget hordott, frakknak, szmokingnak azonban nyoma sem volt. Tintakék trikóing feszült hízásnak induló felsőtestére. Az asszony onnan fentről jóval fiatalabbnak tűnt, hiszen aligszoknyája a férfi által diktált merész mozdulatoknál frivolan magasra libbent, így formás combjai egészen a csipkés kis nadrágig tárultak a férfiszemek elé. Haját vörösre festette, arcát divatos sminkréteg kendőzte. Dereka úgy hajlott, mint a húszéveseknek.

Úgy táncoltak, mintha teljesen egyedül lettek volna azokon a fényes kockákon, mintha a zenekar csak miattuk muzsikálna. Fizetett akrobaták így nem táncolhatnak — morfondíroztam magamban. De valamikor talán... Esetleg a nyugaton gyakori táncversenyek egykori bajnokai. Igen... és most itt lejtik a táncot saját szórakozásukra... talán az emlékeiket idézik... vagy esetleg olyan időket akarnak viszhahozni, melyek már a távoli múltba süllyedtek el...

Gondolataimat furcsa jelenség szakította meg. Egy távolabbi táncos kirívó láb- és kézmozdulatokkal siklott partnernője oldalán, aki ezeket a mozdulatokat hasonlóakkal igyekezett utánozni. Nemsokára még egy pár követte példájukat, majd egyre többen tértek át a hadonászó, groteszk mozdulatokra, amelyeknek az értelmét csak akkor fogtam fel, amikor felfedeztem az arcukra kiült kaján mosolygást és láttam, hogy tekintetüket időnként az idős táncos és partnernője felé fordítják. Őket mímelték, őket figurázták ki leplezetlenül, jól szórakozva.

A Paradiso vendégei tehát jól mulattak. A rövidlátó férfi és a karjában ringatózó asszony azonban mindebből semmit sem észlelt. Továbbra is önfeledten táncoltak, nem tudván, hogy a kőkockákon ugrodzó társaságot bohócként szórakoztatják.

De nekem fejembe tódult a vér. Legszívesebben közbük vágtam volna egy kezem ügyénél lévő kemény tárgyat, hogy nagyot koppanjon a kővön, hogy, mindenki megálljon, hogy elnémuljon a zene. De nem tehettem. Lehajtott fejjel kullogtam le a lépcsőn, aztán — amikor már kint voltam — sietve távoztam a szakadék túloldalára.

Leginkább az fájt, hogy az erkély közönsége továbbra is figyelmesen nézte a táncolókat. Hogy semmit sem láttak, hogy később is csak a csodálatos párról meséltek és a következő estéken is elmentek ugyanoda.

Én is elmentem még egyszer. Látni akartam, nem képzelődtem-e, vagy nem voltam-e véletlen esetnek a szemtanúja. De percek múltán meggyőződtem, hogy mindez igaz volt. Mert minden hasonlóan ismétlődött.

*

A Kis öbölben a tenger néha smaragdzöld, máskor olyan különleges kék. A naplemente perceiről legjobb meg sem emlékezni, hiszen ilyenkor a víz felszínét piros tintamassza árasztja el.

A Kis öböl partján ormóttan, szürke szikladarabok helyezkednek el. Egy lapályból kiemelkedő sziklán felfedeztem őket. A táncospárt. Éppen szedelőzködtek.

Megbújtam a parttól felfelé vezető ösvényt szegélyező erdő egyik fenyőfája mögött és bevártam őket. A férfi nagyobb csomagot cipelt, a nő könnyű strandtáskát lógatott a kezében. A férfi csaknem úgy festett, mint a táncteremben, a nő rövid sortban lépegetett mellette, széles karimájú szalmakalapja kissé árnyékba vonta arcát. Elhaladtak előttem. A nő megemelte fejét — túl lehetett az ötvenen.

Szóltanul mentek egymás mellett, de néha összerosolyogtak. Óvatosan mögéjük szegődtem, hiszen utunk, legalább is egy darabon, ugyanabba az irányba vezetett. Lassú ballagással elhagytuk a kékmozaikos medencét, majd a heverőkkel tarkított zöld tisztáshoz értünk. És máris feltűnt a Paradiso hatalmas, méltóságteljes tömbje. Ők ketten majd rövidesen letérnek az egyik följáráthoz vezető, nyers terméskővel kirakott útra, én meg majd tovább megyek. Ők majd eltűnnek a fényűző életet kínáló szálloda útvesztőiben, én meg folytatom a szakadék felé. Ők nemsokára belépnek abba a világba, melyről nem is sejtik, hogy számukra a bohócok szerepét osztotta ki, én meg majd megyek a magam útján.

Amikor azonban a Paradiso tömbjével egy vonalba értünk, ők sem tértek le az én utamról. Talán a főbejáráthoz igyekeznek — elmélkedtem. De nem ez történt. Egykedvűen mentek tovább előttem azon az ösvényen, mely a szállodától távolodik, mely a szakadékon keresztül abba a másik világba vezet.

Elérték a szakadékon túli negyedét és befordultak abba a kis utcába, melyen nekem is végig kellett mennem. A kis utca egyik házacskájához érve megálltak; a férfi leeresztette csomagját, kinyitotta a vasveretes kiskaput és udvarias mozdulattal befelé tessékelte az asszonyt. Távolodva tőlük még visszanéztem, hogy lássam, miként tűnnek el az egyszerű emberek negyedének egyik házában, ahol olyan hazai és külföldi vendégek laknak, akik a Kis öböl nagyhírű partján igyekeznek maguknak megtalálni a néhány hetes földi paradicsomot.

